

Sygn. akt VII U 457/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Szacoń

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2015 roku w Lublinie

sprawy S. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 5 lutego 2015 roku sygn.(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala S. D. prawo do emerytury począwszy od dnia(...) roku.

Sygn. akt VII U 457/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lutego 2015 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił S. D. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz nie osiągnął 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Organ rentowy na uzasadnienie rozstrzygnięcia podniósł okoliczność nieprzedłożenia przez wnioskodawcę na żaden okres zatrudnienia świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach oraz braku w świadectwach dotyczących ogólnego zatrudnienia adnotacji na temat wykonywania tak kwalifikowanej pracy (decyzja – k. 9 akt emerytalnych).

W odwołaniu S. D. nie zgodził się ze wskazaną decyzją wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu podniósł, że organ rentowy nie uwzględnił w wymaganym 25 – letnim okresie składkowym i nieskładkowym okresów zatrudnienia w(...) K. od września 1973 roku do dnia 25 kwietnia 1974 roku, w (...) K. od czerwca 1976 roku do 1980 roku, w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od 1980 roku do 1984 roku, w(...) w G. od 1984 roku do 1997 roku i w (...) w G. od 1997 roku do 2006 roku oraz zasadniczej służby wojskowej od dnia 26 kwietnia 1974 roku do dnia 6 maja 1976 roku (odwołanie – k. 2 – 3 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji w zakresie nie udowodnienia 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach oraz, że wskazane w odwołaniu okresy zatrudnienia zostały uwzględnione w ogólnym stażu ubezpieczeniowym. Nadto organ rentowy wskazał, że w związku z przedłożeniem przez wnioskodawcę zaświadczenia o odbyciu zasadniczej służby wojskowej Zakład uwzględnił okres takiej służby w okresie od dnia 26 kwietnia 1974 roku do dnia 6 maja 1976 roku (odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 5 a.s.).

W toku postępowania Zakład podnosił, że aktualną i wyłączną podstawą rozstrzygnięcia o odmowie ustalenia prawa do emerytury jest nie udowodnienie przez wnioskodawcę co najmniej 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach (protokół – k. 16v., 41v. a.s.).

Na posiedzeniu w dniu 20 maja 2015 roku S. D. wnosił o uwzględnienie w stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) w K., Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w P. oraz (...) w G. w charakterze operatora sprzętu ciężkiego (protokół – k. 16v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

S. D., urodzony (...), w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy ostatecznie uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat, 1 miesiąca i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach żadnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego (okoliczności bezsporne).

W okresie od dnia 7 czerwca 1976 roku do dnia 31 maja 1980 roku S. D. pozostawał w zatrudnieniu w Przedsiębiorstwie (...) – 8° w K. Oddziale w K. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Na początku zatrudnienia przez okres dwóch miesięcy ubezpieczony pracował na stanowisku ślusarza budowlanego. Następnie o uzyskaniu uprawnień został przeniesiony na stanowisko maszynisty koparki na którym zajmował się obsługą ładowarki kołowej Ł – 34, przy jej wykorzystaniu ładując na samochody ciężarowe piasek oraz ziemię w związku z budową Huty (...).

Następnie w okresie od dnia 9 czerwca 1980 roku do dnia 14 września 1984 roku ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w P. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku maszynisty koparki. Zasadniczo zajmował się obsługą koparki liniowej (...) w ramach prac związanych z regulacją W. na odcinku od S. do G.. W ich ramach usypywał tamy i opaski z kamienia. W okresie zimowy gdy rzeka zamarzała pracowała w kamieniołomie, zajmując się wykopywaniem przy wykorzystaniu koparki kamienia jako budulca niezbędnego do prac związanych z regulacją W.. W przypadku awarii sprzętu jej usunięciem zajmowali się mechanicy, którym ubezpieczony pomagał, co jednak nie zdarzało się często. Nadto zajmował się rozładowywaniem barek na W. przy wykorzystaniu ładowarki, którą obsługiwał.

Z dniem 15 września 1984 roku ubezpieczony został zatrudniony w (...) w G. (następnie Przedsiębiorstwo (...)w G., (...) Spółka akcyjna) na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku płuczkowego stacyjnego. Następnie z dniem 10 października 1984 roku został przeniesiony do działu transportu na stanowisko operatora sprzętu ciężkiego, tj. ładowarki Ł 34 o 3,5 metrowej łyżce. W ramach obsługi ładowarki zajmował się ładowaniem buraków na samochody ciężarowe, co miało miejsce w okresie kampanii, która trwała do połowy stycznia. W okresie letnim zajmował się ładowaniem kamienia z kamieniołomu w N.. W okresie zimowym pracował przy załadunku mialu węglowego w kopalni (...) w Ł. oraz przy odśnieżaniu dróg w ramach realizowanych przez zakład pracy usług świadczonych na rzecz gmin i rejonu dróg. W przypadku awarii sprzętu usuwano ją we własnym zakresie.

W okresie od dnia 4 września 1996 roku do dnia 3 września 1998 roku korzystał z urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie art. 174 § 1 k.p. Stosunek pracy ubezpieczonego ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron z dniem 3 września 1998 roku.

W 1996 roku w wyniku przekształceń w(...) w G. utworzony został niezależny od dotychczasowego pracodawcy podmiot (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz której pracę w pełnym wymiarze czasu na podstawie umowy o pracę świadczył ubezpieczony w okresie od dnia 1 sierpnia 1996 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, wykonując te same czynności co uprzednio w dotychczasowym zakładzie pracy na tym samym sprzęcie.

(świadczenia pracy – k. 9, 10, 11 a.r.; zaświadczenie o zatrudnieniu – k. 4 a.r.; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7 – k. 5 a.r.; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7 – k. 9 a.k.; pismo ws. przeniesienia na stanowisko operatora, pismo ws. udzielenia urlopu bezpłatnego, zaświadczenie o uprawnieniu – akta osobowe – k. 33 a.s.; umowa o pracę – akta osobowe – k. 35 a.s; zeznania S. D. – k. 16v. – 17, a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie. Z tym jednakże zastrzeżeniem, że nie zasługiwało na wiarę świadectwo pracy z dnia 3 września 1998 roku w zakresie w jakim nie uwzględniało w swej treści okoliczności pracy ubezpieczonego od dnia 15 września 1984 roku do dnia 9 października 1984 roku na stanowisku płuczkowego stacyjnego, która to okoliczność wynika z uznanego za wiarygodny dokumentu znajdującego się w aktach osobowych skarżącego.

Stan faktyczny Sąd ustalił również na podstawie zeznań ubezpieczonego, które jako stanowcze i logiczne znajdowały potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach z dokumentów. Ubezpieczony w ich ramach opisał swoje obowiązki. Brak jest jakichkolwiek przesłanek do kwestionowania jego zeznań. Należy wskazać, że organ rentowy nie podniósł okoliczności, które mogłyby godzić w wiarygodność jego zeznań.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. D. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornych w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji, odwołania, stanowiska procesowego pełnomocnika organu rentowego oraz składanych przez ubezpieczonego zeznań ostatecznie należy możliwość zakwalifikowania okresów zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) – (...)w K. Oddziale w K. od dnia 7 czerwca 1976 roku do dnia 31 maja 1980 roku, w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w P. od dnia 9 czerwca 1980 roku do dnia 14 września 1984 roku, w(...) w G. (następnie Przedsiębiorstwo (...)w G., (...) Spółka akcyjna) od dnia 15 września 1984 roku do dnia 3 września 1998 roku oraz w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. od dnia 1 sierpnia 1996 roku do dnia 31 grudnia 1988 roku, w łącznym wymiarze 22 lat, 5 miesięcy i 20 dni, jako pracy w szczególnych warunkach, celem ustalenia, w związku z nieuznaniem przez organ rentowy żadnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, czy legitymuje się on 15 – letnim okresem tak kwalifikowanej pracy.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 b pkt 20 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwanej dalej ustawą emerytalną, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 roku co najmniej 67. Ubezpieczony nie ukończył wyżej wymienionego wieku, zatem nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o powołany przepis.

Natomiast w myśl art. 46 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 roku. Przy czym wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego w dalszej części rozporządzeniem Rady Ministrów, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. S. D. do dnia 31 grudnia 2008 roku nie osiągnął wymaganego przez cytowany przepis wieku emerytalnego 60 lat.

Jednakże zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według § 3 rozporządzenia Rady Ministrów okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury S. D. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz

b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25 - letnim stażem pracy oraz że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Przechodząc do oceny, czy ubezpieczony spełnia również warunek legitymowania się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy wskazać, że skarżący występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia emerytalnego nie przedłożył na okoliczność wykonywania prac w szczególnych warunkach w okresach objętych sporem dokumentów wymagany przez prawo, tj. świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach, na co powoływał się organ rentowy w treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji jak i odpowiedzi na odwołanie. Natomiast w toku postępowania sądowego ubezpieczony przedłożył wymagane prawem dokumenty wystawione przez (...) S.A. w dniu 28 czerwca 2005 roku, (...) Sp. z o.o. w G. w dniu 23 lutego 2007 roku oraz Ministerstwo Środowiska w dniu 28 lutego 2007 roku (k. 18 a.s.), wobec treści których Zakład podniósł zarzuty natury formalnej (k. 21 – 21v. a.s.). Niewątpliwie w swej treści powołane dokumenty nie odpowiadają wymaganiom formalnym jakie kreują przepisy prawa, na co zwrócił uwagę Zakład. Jednakże w ocenie Sądu wskazane okoliczności nie mogą dyskwalifikować możliwości ubezpieczonego ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć bowiem na uwadze, że okoliczność wadliwego wystawienia jak i braku wystawienia wskazanego dokumentu nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji braku jej sporządzenia bądź wadliwości, byłoby dla niego nazbyt krzywdzące. Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed ZUS, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach osobowych i aktach Zakładu oraz zeznaniach skarżącego złożonych w trybie art. 299 k.p.c., pozwoliło ustalić w sposób pewny, że ubezpieczony wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) – (...) w K. Oddziale w K. od dnia 7 sierpnia 1976 roku do dnia 31 maja 1980 roku, w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w P. od dnia 9 czerwca 1980 roku do dnia 14 września 1984 roku, w (...) w G. od dnia 10 października 1984 roku do dnia 3 września 1996 roku oraz w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. od dnia 4 września 1996 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, w łącznym wymiarze 22 lat, 2 miesięcy i 26 dni.

Z poczynionych ustaleń wynika, że ubezpieczony w okresie od dnia 7 sierpnia 1976 roku do dnia 31 maja 1980 roku na stanowisku maszynisty koparki zajmował się obsługą ładowarki kołowej Ł – 34, przy jej wykorzystaniu ładując na samochody ciężarowe piasek oraz ziemię w związku z budową Huty (...). W okresie od dnia 9 czerwca 1980 roku do dnia 14 września 1984 roku zasadniczo zajmował się obsługą koparki liniowej (...) w ramach prac związanych z regulacją W. i w ich ramach usypywał tamy i opaski z kamienia, w okresie zimowy gdy rzeka zamarzała pracowała w kamieniołomie, zajmując się wykopywaniem przy wykorzystaniu koparki kamienia jako budulca niezbędnego do prac związanych z regulacją W., a nadto zajmował się rozładowywaniem barek na W. przy wykorzystaniu ładowarki, którą obsługiwał. Natomiast w okresach od dnia 10 października 1984 roku do dnia 3 września 1996 roku oraz od dnia 4 września 1996 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku ubezpieczony na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego, tj. (...) o 3,5

metrowej łyżce zajmował się w ramach obsługi tego sprzętu ładowaniem buraków na samochody ciężarowe, co miało miejsce w okresie kampanii, która trwała do połowy stycznia, w okresie letnim ładowaniem kamienia z kamieniołomu w N., w okresie zimowym pracował przy załadunku mialu węglowego w kopalni (...) w Ł. oraz przy odśnieżaniu dróg w ramach realizowanych przez zakład pracy usług świadczonych na rzecz gmin i rejonu dróg.

Ustalone czynności odpowiadają rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział V "W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych", poz. 3 „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów oraz stanowisku maszynisty koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych, wymienionym w wykazie Stanowisk Pracy, Dział V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 3 „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych” Maszyniści robót ziemnych, pkt 1, stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz.Urz.MB.1983.3.6).

Należy w tym miejscu podkreślić, że Sąd Okręgowy w pełni aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego, które nakazuje przy ustalaniu, czy praca wykonywana była w warunkach szczególnych, kierować się przede wszystkim rzeczywistym zakresem obowiązków, a nie nazwą stanowiska pracy (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011 r., sygn. III UK 174/10, z dnia 9 marca 2010 r., sygn. I UK 324/09; z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. I UK 393/10). Nie ma zatem znaczenia fakt, że ubezpieczony formalnie miał powierzone stanowiska pracy, które nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do odpowiedniego aktu resortowego skoro ustalono, że faktycznie świadczył on pracę zaliczaną do wykonywanych w szczególnych warunkach na podstawie przepisów cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Nie podlegały natomiast zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku ślusarza budowlanego od dnia 7 czerwca 1976 roku do dnia 6 sierpnia 1976 roku oraz na stanowisku płuczkowego stacyjnego od dnia 15 września 1984 roku do dnia 9 października 1984 roku, wobec których skarżący nie udowodnił charakteru wykonywanych w ich trakcie czynności jako mogących być uznanymi za wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów. Jednakże wskazane wyłączenie nie miało wpływu na rozstrzygnięcie.

Jak bowiem wynika z poczynionych ustaleń S. D. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył 60 lat życia, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz pracował w warunkach szczególnych ponad wymagany co najmniej 15 – letni okres, tj. przez 22 lata, 2 miesiące i 26 dni. Tym samym ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia (...) tj. od dnia osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat, stosownie do art. 100 ustawy emerytalnej. W tym bowiem dniu spełnił się ostatni z warunków do ustalenia prawa do emerytury.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.